

Αναστασία Κτενίδου: Μια αγιασμένη μορφή από την Ίμερα Κοζάνης (π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας, παπαδάσκαλος)

/ [Πεμπουσία](#)

Η 88χρονη ολιγογράμματη, απλοϊκή και σεβαστή γιαγιά Αναστασία Κτενίδου από την Ίμερα, που έζησε χριστιανικά, κοιμήθηκε ειρηνικά και ανεπαίσχυντα και θάφτηκε (13-10-2016) στο χωριό της, ήταν μια χαρακτηριστική αγιασμένη μορφή, χωρίς παράσημα, τίτλους υπεροχής, τιμητικές κ.ά. χλιδάτες κοσμικές διακρίσεις. Την Αναστασία Κτενίδου (το γένος Χρυσσοστομίδου) τη γνώρισα το 2000, απ' όταν

έτσι έμαθα την
ζάνης και

Ήταν

μικρόσωμη και αδύνατη, ολιγογράμματη, ωστόσο πανέξυπνη, συμπαθέστατη στα όλα της, με βλέμμα καθαρό, σεβαστικό και σεμνό η Αναστασία. Φορούσε μαύρο μαντίλι στο κεφάλι, όπως όλες οι γιαγιάδες της Ίμερας, σαν να

λιτάνευαν το ιστορικό σώμα της Μικρασίας στους ανοιχτούς δρόμους της Ήμερας και το έφερναν στην εκκλησιά τους για να το αναστήσουν μέσα σ' αυτήν, σαν να υπενθύμιζαν (υπενθυμίζουν) στους νεώτερους τις καταβολές τους.

Μου ενίσχυε, κάθε φορά που μιλούσα μαζί της (στις συνάξεις του σαρανταημέρου των Χριστουγέννων, της Σαρακοστής προ του Πάσχα, του Δεκαπενταύγουστου,

του Βλασίου
άνθρωποι

Ήταν

επιβεβλημένη η παρουσία της κάθε φορά στις συνάξεις που προηγούνταν της εξομολόγησης. Την περιμέναμε, όταν αργούσε. Καθόταν μπροστά για να ακούει. Κι άκουγε προσεχτικά. Ήξερα όταν μιλούσα ότι ο λόγος μου περνούσε στα μέσα της. Ήξερε να ακούει. Ήξερε να σέβεται. Είχε την ικανότητα να επεξεργάζεται αυτά που ακούει και να "κρατά σημειώσεις". Και στο τέλος πάντα, κάνοντας μια εισαγωγή και τοποθέτηση ταπεινότητας χωρίς εισαγωγικά, και με επίγνωση της αμαρτωλότητάς της, έκανε ερωτήσεις, μια και δυο και τρεις. Ρωτούσε και σου έδινε χαρά. Πολύ της κακοφαινόταν, όταν, όπως έλεγε, στα βαφτίσια μορφωμένοι νονοί δεν απάγγελαν σωστά το "Πιστεύω". "Μα, αυτό, είναι η πίστη μας", έλεγε σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, "τόσα χρόνια και σε τόσα σχολεία πήγαν, δεν έμαθαν να λένε σωστά το Πιστεύω;" απορούσε. Στο μυαλό της είχε ως εικόνα το σχολείο του αγίου Κοσμά του Αιτωλού.

Τη

γιαγιά Αναστασία Κτενίδου την παρομοιάζα με τη γιαγιά που περιέγραφε με θαυμασμό ο Μητροπολίτης μακαριστός Διονύσιος Ψαριανός. Επισκέφτηκε, κάποτε, την Ίμερα. Έξω από την εκκλησιά κόσμος πολύς ήρθε για να δει το δεσπότη. Εκείνος ευλογούσε το λαό. Μια στιγμή ένωσε κάτι, σαν ενόχληση, κάτω από το πόδι του. Κοίταξε και είδε, μια γιαγιά, σκυμμένη, που έσκαβε με το δάχτυλό της το χώμα κάτω από το πόδι του. Τη ρώτησε έκπληκτος: “Τι κάνεις αυτού;”. “Δέσποτα, σκάβω για λίγο χώμα, να το έχω στο σπίτι για φυλαχτό!” είπε εκείνη. “Τρόμαξα, όταν το άκουσα”, έλεγε ο μακαριστός Διονύσιος και πρόσθετε: “Βλέπετε πώς μας θέλει ο λαός, κι άμποτε να καταλάβουμε οι ποιμένες ποιον λαό ποιμαίνουμε!”. (Το περιστατικό το ανέφερε αυτούσιο και ο Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμος σε ομιλία του στην Κοζάνη στα 10χρονα από την κοίμηση του μακαριστού Διονυσίου).

Την πίστη, το ήθος και την αγνότητα αυτής της παλιάς γιαγιάς (περιστατικό του Μητροπολίτη Διονυσίου) την εντόπιζα στην παρουσία και το λόγο της νέας γιαγιάς Αναστασίας Κτενίδου (Χρυσοστομίδου).

Είναι μια

πίστη που έρχεται από πολύ μακριά χωρίς διακοπή, είναι μια παράδοση από τις παλαιότερες και μια παραλαβή με επίγνωση από τις νεότερες γενιές της χριστιανικής πίστης μέσα στην εκκλησιαστικότητά της.

Η Αναστασία της Ήμερας ήταν από εκείνες τις εν τω κόσμω ασκητικές υπάρξεις, που “πίστευε ότι όσο περισσότερο στενεύουμε τον φυσικό κόσμο γύρω μας, τόσο πιο πολύ βρισκόμαστε κοντά στο Θεό και στο δρόμο της σωτηρίας μας” (Ημερολόγιο 2017, αφιέρωμα στον Άγιο Βαραδάτο, Ιεράς Μητροπόλεως Σερβίων και Κοζάνης, σελ. 10).

Δίπλα στην αγιασμένη μορφή του Επισκόπου Διονυσίου (Ψαριανού) και της γιαγιάς εκείνης, έρχεται να προστεθεί τώρα και η αγιασμένη μορφή της Αναστασίας της Ήμερας, με την ενίσχυση της ελπίδας στην καλή Ανάσταση!